

Historien om hvordan bekymringsdukkerne blev til

I bjergene uden for en lille by boede en gammel mand med sin datter, Flora og hendes to børn, Maria og Diego. Ligesom de fleste guatemalanske folk havde de ingen elektricitet og intet rindende vand. De boede sammen i en lille hytte af mudder og træ. Hjemmet blev opvarmet med et stort bål i midten af rummet.

Bedstefaderen havde lært dem alle at være gode landmænd ligesom deres maya-forfædre. Dette år var meget dårligt, da tørke havde forhindret de fleste af afgrøderne i at vokse. Selv om de gamle mayaer havde udviklet metoder til at bygge gigantiske underjordiske lagertanke for at holde vand i tilfælde af tørke, havde denne gård ingen. På trods af at være meget fattige var familien som regel glad. De arbejdede meget hårdt, og de var taknemmelige for de farverige tøj som Flora var i stand til at lave. Børnene nød og lærte meget af deres bedstefars historier. De arbejdede sammen for at overleve.

De ville alle vågne op med Solen gå i markerne, men det regnede så ville de bruge tid på at samle masser af brænde. Maria og Diego ville så gå i skole resten af dagen. Det var svært for dem, fordi læreren underviste på spansk, hvilket ikke var, hvad de talte hjemme. Nogle af deres venner var der, men flere af dem gik ikke i skole, fordi de var nødt til at blive hjemme og hjælpe deres forældre.

På grund af tørken var det meget svært at samle nok mad til dagen. Til middag ville børnene grille nogle majs, og mor ville bruge det til at lave tortillas til familien. Det var ikke meget, og det forhindrede dem ikke i at blive sultne den næste dag. Efter aftensmaden, ville moderen gå tilbage til vævning, og børnene ville kysse farfarens hænder og bede ham om at fortælle en af sine historier. Når bedstefaderen fortalte sin historie, ville de lægge sig tilbage i deres hængekøjer og lytte.

Bedstefarens historier var de bedste, fordi de var sande. Hans historier var blevet afleveret ord for ord fra sin bedstefar og hans bedstefars bedstefar. Diego havde allerede hørt historier nok til at gentage dem, men han måtte vente indtil han havde børn, der ville høre dem. De lyttede stolt til deres arv, da bedstefar beskrev, hvordan de gamle havde kortlagt stjernerne længe før nogen andre i verden. De blev fængslet ved at høre, at deres forfædre havde udviklet matematik længe før nogen andre i verden. Mayaerne udviklede begrebet nul som et tal. Mayaerne havde et system baseret på 20 i modsætning til det moderne system af 10. Maria kunne godt lide, hvordan bedstefar ville tælle til tyve ved at vippe med sine ti fingre og derefter sine ti tæer.

Da børnene gik til skole næste dag, sad mor stadig i hendes hængekøje for hun havde fået feber. Bedstefar ville blive hos hende. Da børnene kom tilbage fra skolen om eftermiddagen, var moderens feber værre, og de havde næsten ikke mere mad. Maria sagde, "Diego, vi skal hjælpe! Jeg har en idé."

Maria kiggede i kurven med hendes mors klude. Hun ledte efter alt, hvad der kunne være tilbage. Alt, der var tilbage i kurven, var små stykker i ulige farver og ulige former. Maria tog kurven udenfor og kaldte på sin bror. "Gå ud og find nogle små kviste og kom tilbage med dem". Diego brokkede sig og sagde "hvorfors?" "Vi skal hjælpe mor." Svarede Maria. Han løb ud for at finde kvistene uden mere brok. Maria begyndte at sortere kludene efter farve og størrelse. Da Diego vendte tilbage med kvistene, begyndte de begge at arbejde. Da moderen eller bedstefaderen spurgte hvad de lavede, sagde de, at det var en hemmelighed.

Sent på natten havde de ikke flere klude, de så på de mange små dukker i farverigt tøj som de havde lavet. Maria kom i tanke om en af bedstefarens historier om en magisk dukke, der ville give sin ejer flere ønsker. Tanken om at disse dukker var magiske var sjovt for Maria, men for en eller anden grund syntes hun faktisk, at det var sandt. Hun håbede på hendes families skyld, at de var magiske.

Hun lagde dem i håndfladen og begyndte at tale med dem. "Godnat mine små venner, min familie er i problemer og vi har brug for din hjælp. Vores marker er tørre, min mor er syg, vi har ingen mad eller penge. Vi har brug for dine hjælp." Maria lagde dukkerne under hendes pude. Hun sov rigtig godt den aften, og da hun vågnede lå dukkerne i en cirkel på bordet.

"Jeg var sikker på, at jeg lagde dem under min pude i aftes," sagde hun til sig selv.

Maria tørrede søvnen ud af øjenen, hun overbeviste sig selv om at hun må have forestillet sig at de lå under hende pude. Hun kom dukkerne i et stort tørklæde der kan bruges som en taske eller et hoveddæksel og begyndte at gå på markedet. Moderen spurgte: "hvor skal du hen?"

Hun svarede: "Vi skal på marked."

Mens moderen spekulerede over, hvad de ville der, ønskede bedstefaderen dem held og lykke.

Da Maria og Diego var nået den lange tur til markedet, stødte de på mange mennesker. De sørgede for at sige "Hej, hvordan har du det?" Det ville blive betragtet uhøfligt at ikke sige hej. Folk ville svare: "Tak tak." De to gik på bare fødder uden at klage. Hemmeligt ønskede de begge, at de havde de sandaler, som mange andre mennesker brugte til lange gåture, men de vidste, at de ikke havde råd til den luksus.

Marias tanker gik til hvordan hun skulle sælge dukkerne. Hun havde set, at moderen og bedstefaderen sælge, men hun havde aldrig måttet gøre det selv. Det var forventet på markedet, at folk ville handle til en rimelig pris. Hun var bekymret over om hun være dygtig nok til at sælge. Selv om hun kunne, hvad var så en rimelig pris for små dukker? Hun havde aldrig set nogen sælger dem før. Hun besluttede at finde på en pris, når hun stod i det. For nu har hun fokuseret på at få et godt sted på markedet. En god placering ville gøre hele forskellen, hun troede på sig selv. Hun fandt et godt sted, det var ved enden af en gang lige ved siden af en skoforhandler.

Da de lagde deres dukker på fortovet, sagde skosælgeren at de var fine og spurgte dem hvor deres mor var med sine flotte vævede stoffer. De fortalte ham om, hvad der var sket. Så fortalte Maria ham, at alt de havde at sælge i dag var disse dukker. Skosælgeren undersøgte de små dukker og var forundret over hvorfor nogen ville have sådanne små dukker. Maria sagde, at der var magi i dukkerne. Skosælgeren lo og sagde, at der også var magi i hans sko, men det ville ikke hjælpe dem med at sælge.

"Vi skal se" sagde Maria, "vi skal se."

Da dagen gik, gik salget ikke godt, markedet skulle næsten lukke for dagen og de havde ikke solgt nogen dukker. De blev begge bekymrede. Da Maria begyndte at pakke hendes dukker sammen, spurte en mand klædt i fine tøj og en stor hat "Hvad sælger du?"

"Bare disse små dukker," sagde Diego.

"Magiske dukker!" tilføjede Maria.

Manden rettede på sin hat og sagde med et smil: "Magisk hva?? Jeg kunne godt bruge lidt magi. Jeg tager dem alle sammen! "

De skyndte sig at pakke dukkerne sammen til manden og fik en masse penge for dem.

"Tak." Sagde Maria.

Den fremmede sagde: "Du er velkommen" og var væk, før Maria kunne vende sig om.

Hun talte pengene i vantrø. 6,600 Quitzaus! Det er nok for os at leve i et år, udbrød hun! Hun overdrev ikke.

Diego begyndte at hoppe op og ned ved tanken om at kunne spise i aften. Han og Maria købte noget mad og løb derefter hjem.

"Ja, vi gjorde det, vi solgte dukker!" skreg Diego.

"Magiske dukker" tilføjede Maria.

De fortalte alt til deres mor og bedstefar.

Moderen sagde: "Det lyder ikke som magi, det lyder som om mine børn har arbejdet meget hårdt."

"Men hvordan forklarer du så at du føler dig bedre?" Spurgte bedstefaderen.

"Det er bare den måde man er syg på," udbrød Flora, "nogle gange kommer det bare og går igen."

"Hvordan forklarer du regnen?" Råbte Diego. "Hvilke regn?" Spurgte de alle.

"Den her regn" sagde han og pegede. Og rigtig nok blev jorden våd udenfor. Tørken var forbi.

Da Maria var klar til at gå i seng opdagede hun noget i lommen, da hun kiggede var det dukkerne hun havde talt til natten før. Hvordan var de kommet derned? Hun var sikker på, at hun solgte dem til manden.

I posen fandt hun en lille seddel, der sagde: "Fortæl disse dukker dine hemmelige ønsker. Fortæl dem dine problemer. Fortæl dem dine drømme. Og når du er vågen, kan du finde magien i dig for at gøre dine drømme til virkelighed. "

Der var ikke noget navn på sedlen, bare en lille tegning af en mand i en stor hat. Den mystiske fremmede.

